בקדש פסוד בא הכתוב דיתן כו'. ואס תאמר אמאי לא משני

אחרים וי"ל דלפירוש הקונטרס דלעיל ניחא דפירש דלוקה דקאמר

אינו רוצה לומר כ"א איסור בעלמא ומש"ה פריך נהי דמלקות לא הוי

משום לאו שבכללות מ"מ איסורא

 α מיהא איכא ולילקי דקאמר לאו דוקא

אבל לפירוש (ג) ר"י דלעיל קשה דפירש

דלוקה דוקא קאמר כדפי׳ א״כ

ולילקי דקאמר הכא דוקא קאמר

ואמאי הלא הוי לאו שבכללות כדפי׳

ויש לומר דאין הכי נמי היה יכול

לשנויי אבל עדיפא מיניה משני דלא

מיירי" כלל מזרם שאכל חטאת לפני

זריקה דפטור והא דאמר לעיל

ר"ש (דף יז.) אם לאוכל חטאת לפני

זריקה קל וחומר מתודה איסור

בעלמא ולא מלקות: ראמר דיה

ראוין לקריאה משקרא עליהן. ואז

דוקא מותר ואי לא אסורים אלמא

קריאה מעכבת: הנחה אהנחה

לא קשיא הא רבי יהודה הא רבנן

דתניא רבי יהודה אומר כו'. ומדאוקי

רבי יהודה והנחתו לתנופה (ד) ואם כן

אין כאן שנוי כתוב לעכב בהנחה

ומסתברא דלא מעכב וקשה הרי

קריאה דלא שנה הכתוב לעכב ומעכב

לרבי שמעון ומנא ליה לרבי יהודה

דהנחה דלא שנה הכתוב לעכב דלא

מעכב ומשי"ח תירך דלא קשה דהא

גם לר"ש לא היתה קריאה מעכבת

אי לא משום דגלי קרא מלא תוכל

לאכול בשעריך כדלעיל" כך נראה

למשי"ח: [מאן תנא דפליג ארבי

יהודה רבי אליעזר ברבי יעקב הוא

דתניא וכו'. פירוש דאפיק תנופה

מג"ש וא"כ והניחו והנחתו תרוייהו

להנחה (ה) מעלבת וקשה דבפרק חרש לו

פרש"י בין והניחו בין והנחתו

מיירי בתנופה וראייה דהתם מוכח

דבעי ב' תנופות ומוכח מן והניחו

ילחק מן דר"א בן יעקב ס"ל הכי דתרי

קראי מיירי בתנופה ושתי תנופות

היו ולא מיירי כלל בהנחה (ו) דהנחה

לא מעכבת והא [דקאמרי] מאן

דפליג עליה דר' יהודה הכי קאמר

דמפיק ליה לתנופה מקרא אחרינא

ורבנן דאית להו הנחה מעכבת היינו

תנא קמא בר פלוגתיה דר' יהודה

דמסכת בכורים פ"ג (משנה ו) דתניא

עודהו בסל^ס קורא והגדת^ע היום עד

שהוא גומר כל הפרשה כולה ואית ליה

דליכא תנופה כלל ותרי קראי (ז) בהנחה

מעכבת וקאמר ר' יהודה התם קורא

עד ארמי אובד אבי וגו' הגיע לארמי

מוריד הסל מעל כתפו ואוחזו

בשפתותיו וכהן מניח ידיו תחתיו

ומניפו וקורא כל הפרשה כולה

וגומרה ובמילתיה דר' יהודה יש

לתמוה דבשמעתין מפיק תנופה

מוהנחתו שכתוב אחר כל הקריאה

ואם כן מנליה דמתחלת הקריאה

הוא מניף ותו מנליה לרצי יהודה דכהן

היה מניף דבקרא והנחתו לא כתיב

ביה כהן ובקרא קמא דכתיב ולקח

הכהן הטנא לא כתיב בהן תנופה י:

מש"ה לא לקי דהוי לאו שבכללות דכולל פסול דיולא וטמא ופסולין

פסולי מוקדשי' הל' ג:

םג א מיי׳ פי״ח מהל׳

בכורים הל' יב:

אתיא יד יד משלמים.

מתנופת חזה ושוק

ואימורין דשלמים: ידיו

כתיב וגבי תנופה כתיב [סוטה יט.].

תביאנה.

בבעלים

[דכתיב] כל בהמה מפרסת פרסה וגו' אותה תאכלו ולא בהמה

לאו הבא מכלל עשה עשה: קרינא ביה וזר לא יאכל. דהוא סיפיה דהאי קרא וכל זר לא יאכל קדש לאו בקדשים משתעי אלא בתרומה כדכתיב ברישה דענינה חיש חיש מזרע אהרן דבר השוה בזרעו של אהרן ": בכורים לפני החג בני קרייה נינהו לאחר החג לאו בני קרייה נינהו דכתיב בתר קרייה ושמחת בכל הטוב מעלרת ועד החג שהוא זמן שמחת לקיטת פירות" מביא וקורא מן החג ועד חנוכה מביא ואינו קורא (בכורים פ״א משנה ו): הפריש לפני החג. מלה עליהן מובת קרייה ועבר עליהן החג שאינן ראוין עוד לקרייה ירקבו: כדרבי זירא. לעולם בראוין לקרייה לא מעכבא קרייה אבל באלו שעבר זמנן ואינן ראוין עוד לקרייה מעכבא קרייה כדרבי זירא: דאמר כד הראוי דבידה בו'. במסכת מנחות (דף קג:) תנן הרי עלי ששים ואחד עשרון מביא ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחר דעד ששים יכולין ליבלל בכלי אחד אבל ששים ואחד קים להו לרבנן דאינן יפה והוינן בה וכי אינן נבללין מאי הוי והאנן תנן אם לא בלל כשר ומשני רבי זירא כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו כו': מתני דה. להא דרבי אלעזר אמר רבי אושעיא כדרב אסי אמר רבי יוחנן דרב אסי אמרה משמיה דרבי יוחנן: הראוין לקרייה. מעלרת ועד החג: משיראו פני הבית. משיכנסו לעזרה והנחה לא מעכבת כלל: הא רבי יהודה. לרבי יהודה לא מעכבא הנחה דדריש והנחתו יתירא לתנופה ואין מקרא שנוי בהנחה לעכב ולרבנן דלא דרשי ליה להכי מיבעי להו לשנות בהנתה לעכב: והנחתו זו תנופה. קרי ביה והנחתו^ש לשון ולא נחם אלהים וגו׳ (שמות יג) שהוא מנחה אותו לארבע רוחות ומעלה ומוריד כ: מאן תנא דפדיג עדיה. למימר הנחה מעכבה: רבי אליעזר בן יעקב היא. לנפקא ליה תנופה מקרא אחרינא: מה להדן בעדים. דההוא בבעלים משתעי דכתיב יביא את קרבנו לה' מובח

אכל שבקדש פסול בא הכתוב ליתן לא תעשה על אכילתו הני מילי היכא דקודם פסולו חזי הכא דקודם יו פסולו נמי לא חזי ולילקי גמי כאידך דר' אליעזר דתניא 6 רבי אליעזר אומר כל שהוא בכליל תהיה (6) ליתן לא תעשה על אכילתו אין הכי גמי ורבא מהאי קרא קאמר אמר רב גידל אמר רב (סימן כוז"א) כהן שאכל מחמאת ואשם לפני זריקה לוקה מאי מעמא דאמר קרא א ואכלו אותם אשר כופר בהם לאחר כפרה אין לפני כפרה לא לאו הבא מכלל עשה לאו הוא מתיב רבא ים וכל בהמה מפרסת פרסה ושוסעת שסע שתי פרסות מעלת גרה בבהמה אותה תאכלוי אותה תאכלו ואין בהמה אחרתיו תאכלו ואי כדקאמרת יי את זה לא תאכלו למה לים אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב גידל אמר רב בזר שאכל מחטאת ואשם לפני זריקה פטור מאי טעמא דאמר קרא ואכלו אותם אשר כופר בהם כל היכא דקריגן ביה ואכלו אותם אשר כופר בהם קרינן ביה וזר לא יאכל קדשי וכל היכא דלא קרינן ביה ואכלו אותם אשר כופר בהם לא קריגן ביה וזר לא יאכל <u>אמר ר' אלעזר</u> אמר ר' הושעיא י בכורים הנחה מעכבת בהן קרייה אין מעכבת בהן ומי אמר ר' אלעזר הכי והא אמר רבי אלעזר אמר רבי הושעיא הפרישי בכורים קודם לחג ועבר עליהן החג ירקבו מאי לאו משום דלא מצי למיקרי עליהן ואי ם"ד קרייה אין מעכבת בהן אמאי ירקבו כדרבי זירא יי דאמר ר' זירא גכל הראוי לבילה אין בילה מעכבת בו וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו ר' אחא בר יעקב מתני לה כדרבי אםי אמר רבי יוחגן וקשיא ליה דרבי יוחנן אדרבי יוחנן ומי אמר רבי יוחנן בכורים הנחה מעכבת בהן קרייה אין מעכבת בהן והא בעא מיניה רבי אסי מרבי יוחנן

הרי הנחה אמור הא מה אני מקיים והנחתו זו תנופה ומאן תנא דפליג עליה דרבי יהודה ר' אליעזר בן יעקב היא י דתניא יולקח הכהן המנא מידך דלימד על הבכורים שמעונין תנופה דברי רבי אליעזר בן יעקב מאי מעמא דרבי אליעזר בן יעקב אתיא יד משלמים כתיב הכא ולקח הכהן המנא מידך וכתיביו יידיו תביאינה את אשי ה' מה כאן כהן אף להלן כהן מה להלן בעלים אף כאן בעלים הא כיצד המניח כהן ידיו תחת ידי בעלים ומניף אמר רבא בר אדא אמר ר' יצחק בכורים.

בבורים מאימתי חייבים עדיהם. זר מיתה וכהן מלקות חוץ לחומה שמלותו יו בפנים בעזרה: יכול

לִי יָנָ וְהַבַּחְתֵּוֹ לִפְבֵּי יָנָ אֱלֹהֶיךּ וְהִשְּׁתַחֲוִיתָ לִפְבֵּי יְנָ אֱלֹהֶיךּ: וַרברים כו, י] וְלָקַח הַכֹּהֵן הַשֶּׁנֶא מִיָּדֶדּ וְהְנִּיחוֹ לִפְבֵּי ַ מְזְבַּח וְיָ אֱלֹהֶוּך: [רברים כו, ר] וֹ יָבִיו תְּבִיאֶינָה אַת אִשֵּׁי וְיָ אֶת הַחֵלֶב עַל הֶחָזֶה וְבִיאַנּוּ אַת הֶחָזֶה לְהָנִיף אֹתוֹ ּ תְּנוּפָה לִפְנֵי יְיָ: [ויקרא ז, ל]

שלמיו וסמיך ליה ידיו תביאינה:

מאימתי

הגהות וציונים לו צ"ל קודם (דבש תמר, וכ"ה בכת"י): ז] בראשונים וכת"י ליתא כל הפסוק אלא מתיב רבא אותה תאכלו, ועיין ערוך לנר וד"ס דצ"ל הפסוק דפרשת שמיני כל מפרסת פרסה ושוסעת

שםע פרסות מעלת גרה בבהמה אותה תאכלו: ג] בראשונים וכת״י בהמה מממוה: ז] בראשונים וכת״י במקום ״ואי כדקאמרת את זה לא תאכלו למה לי" גורסים **ולאו הבא מכ**לל **עשה עשה** והוא מלשון הברייתא (ריטב"א, וכ"ה בזבחים): 🏮 [צ״ל וזר לא יאכל בי קדש הם] (גליון) עיי׳ רש״י ד״ה קרינא: וֹ] [צ״ל וכתיב התם] (גליון) וכ״ה בכת״י:

ן] "אלמא" נַוסף בטעות בד' פפד"מ (ד"ס), ובדפוס ויניציאה ר"ץ וכת"י בה ולאו: ען לכאורה צריך לנקד והָנחָתו כלשון הכתוב נחמיה ט יב: ין רש"א שייריה כלל והס"ד (גליון): כן נצ"ל זר שאכל חטאתן (גליון) מהרש"א ומהר״ם: 🕻] [שם לא נמצא כלום רק בספרי וכן בפרש״י בחומש ועי׳ רש״א ומהר״מ] (גליון) מהר״ם הגיה דבפּירוש החומש, וכ״ה בתוס׳ שאנץ ובתוס׳ רבינו פרץ: מן נדצ״ל יצחק בר אברהם, והוא הריב״א, וכ״ה בתוס׳ שאנץ ותוס׳ רבינו פרץ: ל] רש״א (גליון): סן צ״ל דתנן עודהו הסל על כתפו קורא (רש״ש, וכ״ה בתוס׳ שאנץ ותוס׳ רבינו פרץ): ען צ״ל מהגדתי (דבש תמר, וכ״ה בתוס׳ שאנץ): ס צ״ל מקצתן, והוא דבור חדש השייך להלן דף יט על הגמ' "ומקצתן בפנים" (חילופי גרסאות, וב"ש ע"פ תוס' שאנץ). רש"ש מוחק "בעזרה", ומנ"ח מצוה תמט כתב דאשיגרת לישנא הוא:

בכורים מאימתי מותרין לכהנים ואמר ליה

הראוין לקרייה משקרא עליהן ושאין ראוין

לקרייה משראו פני הבית קשיא קרייה

אקרייה קשיא הנחה אהנחה קרייה אקרייה

לא קשיא הא רבי שמעון הא רבנן הנחה

אהנחה נמי לא קשיא הא רבי יהודה והא

רבנן מאי רבי יהודה דתניא יר' יהודה אומר

והנחתו זו תנופה אתה אומר זו תנופה או רוב

אינו אלא הנחה ממש כשהוא אומר חוהניחו

בא הכתוב דיתן דא תעשה עד אכידתו. דכתיב בנותר (ב) לא יאכל כי קדש הוא נתן טעם לדבר כי קדש הוא שנפסל וכמו כן כל הקדשים שנפסלו: ה"מ היכא דקודם פסודו חזי. כנותר: אותה תאכדו.

(זבחים לד. ע"ש ל"ע], ג) לעיל דף יו., ד) עיי תוס׳ יבמות עג. ד״ה וחייבין, ה) נ"ב פה: ועיי״ש תוד״ה בצרן טמאה שאין סימנין הללו בה אלמא" חולין פג: קדושין כה. יבמות קד: נדה סו: מנחות יח: קג: נדרים עג., ו) סוכה מו: מנחות סמ:, ו) ג"ו שם, מ) ג"ו שם קדושין לו: [סוטה יט.], ט לעיל יד:, י) פסחים לו:, כ) מנחות סא., () [וע' חוס' יומא לו: ד"ה לאו וכו' ותוס' פסחים כד. ד"ה הא], יז., ג) וע״ע תוס׳ (מ) סוכה מז: ד״ה הבכורים. (ח) גמ' בכליל תהיה לא תאכל ליתן לא תעשה:

(ב) רש"ר ד"ה בה הכתוב וכו' דכתיב בנותר. נ"ב בפ' המלואים: (ג) תום' ד"ה כל וכו' אבל לפירוש דלעיל קשה דפירשתי דלוקה דוקא קאמר כדפרש"י אם כן וכו׳ שבכללות כדפרש"י וי"ל דאין הכי נמי דהוה יכול: (ל) ד"ה הנתה וכו׳ לתנופה אם כן אין כאן כתוב שנוי בהנחה לעכב ומסתברא דלא: (ה) ד"ה ומאן וכו׳ להנחה דמעכבת וקשה דבספרי דרש פרשת כי :תבא בין והניחו בין (ו) בא"ד והנחה לא מעכנת והא דקאמר הכא מאן תנא דפליג עליה דר׳

דמעכבת וקאמר ר' יהודה וכו' לא כתיב ביה

והניחו

תרוייהו

[א] גמ' רי"ל והניחו זו וכו' כשהוא אומר והנחתו הרי כו' מקיים והגיחו זו תנופה כל"ל (וע' שנות אליהו פ"ג

(מ"ו) דבכורים):

הגהות הגר"א

יהודה הכי קאמר מאן

תנא דמפיק ליה לחנופה:

(ו) בא"ד ותרי קראי

והנחתו

להנחה

מסורת הש"ם

עם הוספות

ה) [מנחות דף עד:],

הגהות הב"ח

תורה אור השלם א) וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר בָּפַּר בְּהֶם לְמַלֵּא אֶת יָרָם לְקַרֵּשׁ אֹתָם וְזֶר לא יאכַל כִּי לְדֶשׁ הַם:

[שמות כמ, לג] ב) וְכַל בְּהֵמָה מַפְּרֶסֶת פַּרְסָה וְשֹׁסַעֵת שֶׁסַע שְׁתֵּי פְרָסוֹת מַעְצַּת וַּרָה בַּבְּהַמָּה אֹתָה

תֹאכֶלוֹ: [דברים יד, ו]

ג) אַד אֶת זֶה לא תֹאכְלוּ מִמַּעֲלֵי הַגַּרָה תַפַּרְסָה וַלִּבַּיבִיבֵי הַשָּׁםוּעָה אֶת הַנְּמָל וְאֶת הָאַרְנֶבֶת וְאֶת הַשָּׁפָן כִּי מַעֲלֵה גַרָה הַמָּה וּפַרְסָה לא הַבְּרִיםוּ מְמֵאִים הַם

לָבֶם: [דברים יד, ז]

ר) וְעַתָּה הִנֵּה הַבַּאתִי אָת רַאשִׁית פְּרִי הָאַרָמָה אֲשֶׁר נְתַתָּה